

РЕШЕНИЕ

№ 2890

гр. София, 28.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43
състав,** в публично заседание на 20.04.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **10296** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административно процесуалния кодекс /АПК/, вр. чл. 195б от Закона за водите /ЗВ/, § 9 от ПЗР на ЗВ и чл. 166 от Данъчно-осигурително процесуалния кодекс /ДОПК/.
Производството е образувано по жалба на [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], представлявано от инж. Д. Ч. – Изпълнителен директор срещу Акт за установяване на публично държавно вземане /АУПДВ/ № 36/27.09.2021 г. на Директор на Б. дирекция „И. район“ – [населено място] /БДИБР/, Министерство на околната среда и водите /МОСВ/, с който е установено публично държавно вземане на дружеството на обща стойност в размер на 2 106.21 лв. – главница в размер на 1 809.61 лв. за периода от 01.01.2019 г. до 31.12.2019 г. и законна лихва в размер на 296.60 лв. за периода от 16.02.2020 г. до 27.09.2021 г. на основание чл. 195б, ал. 1 и ал. 2 вр. 194, ал. 1, т. 1, б. „а“ от ЗВ вр. чл. 166 от ДОПК вр. Декларация по чл. 194б от ЗВ с вх. № КД-04-1913/04.02.2020 г. вр. справка за общо количество добита вода вр. чл. 1, ал. 1, т. 1, б. „а“, чл. 3, ал. 1, чл. 7, чл. 11 вр. чл. 12, ал. 1, т. 3 и ал. 3, т. 1 от Тарифа за таксите за водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване /приета с ПМС № 383/29.12.2016 г., обн., ДВ., бр. 2/06.01.2017 г./ вр. § 9 от ПЗР от ЗВ. В жалбата се релевират доводи, че АУПДВ е незаконосъобразен, необоснован, издаден при съществено противоречие с процесуалните и материалноправни разпоредби. Подробни съображения са изложени в депозираната жалба.

В съдебно заседание, жалбоподателят, редовно уведомен, не изпраща представител.

Не претендира разноски.

Отвѣтният административен орган – Директор на Б. дирекция „И. район“ – [населено място] към Министерство на околната среда и водите, редовно уведомен, се представлява от юрисконсулт К., който моли съда да отхвърли депозираната жалба и да потвърди издадения акт. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена не изпраща представител.

Административен съд-София град обсъди оплакванията в жалбата, писмените доказателства по преписката, доводите и становищата на страните от фактическа страна, приема за установено:

От данните по делото се установява, че дружеството-жалбоподател е титуляр на Разрешение за водоползване № 0692/10.12.2001 г., издадено от Министър на МОСВ, със срок на действието на разрешителното от 10.12.2001 г. до 10.12.2005 г., с продължен срок, съгласно Продължаване и изменение на разрешително за водоползване № 0692/25.08.2005 г., издадено от Директор на БДИБР, МОСВ с краен срок 10.12.2011 г. С Решение № РР-1279/01.07.2011, издадено от Директор на БДИБР, МОСВ отново е продължен срокът на действие на Разрешително № 0692/10.12.2001 г., с пет години, считано от 10.12.2011 г., като е определен краен срок на действието му до 10.12.2016 г. Издаденото разрешително е било за водовземане от повърхностен воден обект с цел на водовземането „напояване“ – водохващане „Черноземен“ от р. С., в землището на [населено място], общ. К., обл. П., с изчислени на база отчетни показания по водомерна рейка за периода 01.01.2019 – 31.12.2019 г. /л.23-30/.

По делото не са представени доказателства за продължаване действието на разрешението след 10.12.2016 г., а и няма такива твърдения от страните, поради което съдът приема, че след 10.12.2016 г. [фирма] не притежава разрешение за водовземане от повърхностен обект – „Черноземен“, р. С., източно от [населено място], общ. К., обл. П..

Установява се, че с Декларация по чл. 194б от ЗВ с вх. № КД-04-1913/04.02.2020 г. подадена от страна на дружеството е декларирано водоползване за периода от 01.01.2019 г. до 31.12.2019 г. Видно от съдържанието на същата, [фирма] е титуляр на Разрешително № 31120033 за водовземане от повърхностни води, което съдът намира, че е с изтекъл срок на действие, поради което липсва такава. Деклариран е отчет годишен воден обем в размер на 1988550 куб.м. с цел напояване, който е изчислен по измервателно устройство-рейка. Посочена е такса за водовземане в размер на 1 809.61 лв., определена по реда на чл. 11 и чл. 12 от Тарифата за таксите за водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване. В края на първа страница от декларацията е отразено, че отчетният обем вода е по – малък от или равен на обема вода, изчислен по съответните норми за водопотребление, определени в Наредба за водопотребление за съответните култури /л.32-33/.

На 03.11.2020 г. е съставен констативен протокол № ПВ2-133/03.11.2020 г. от младши експерт в Дирекция „Контрол“ при на Б. дирекция „И. район“, с който въз основа на горепосочената декларация е констатирано, че [фирма] е отнело вода от р. С., водохващане Чернозем в размер на 1988550 куб.м., поради което дължи сумата в размер на 1 809.61 лв., представляваща дължимата за периода от 01.01.2019 г. до 31.12.2019 г. такса по чл. 12 от Тарифата за таксите за водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване /л.21-22/. В тази връзка е изпратена покана изх. № ПО-02-505/23.12.2020 г. до дружеството – жалбоподател за доброволно плащане на дължимата такса /л.17-18/.

До дружеството-жалбоподател е изпратено Уведомление с изх. № ПО-02-505/1/28.04.2021 г., с което същото е уведомено от административния орган за започване на производство за издаване на акт за установяване на публично държавно вземане /получено на 05.05.2021 г., л.14-16/. Със същото е указано на [фирма] в 7 – дневен срок да заплати дължимата такса от 1 809,61 лева, дължима за периода от 01.01.2019 г. до 31.12.2019 г. за водовземане от повърхностен воден обект – „Черноземен“ от р. С., в землището на [населено място], общ. К., обл. П.. Дружеството-жалбоподател е уведомено, че при неизпълнение на указанията ще последва издаване на акт за установяване на публично държавно вземане.

Административното производство приключва с издаване на оспорения АУПДВ № 36/27.09.2021 г., издаден от Директор на БДИБР, МОСВ, с който по отношение на [фирма] е установено задължение в размер на 1 809.61 лв. главница – такса за водовземане на повърхностни води за периода от 01.01.2019 г. до 31.12.2019 г. и дължима законна лихва за периода от 16.02.2020 г. до 27.09.2021 г. в размер на 296.60 лв.

В издадения АУПДВ е посочено, че задълженията са изчислени на база подадената декларация по чл. 194б от ЗВ, като таксата се дължи на основание чл. 194, ал. 1, т. 1, б. „а“, вр. ал. 6 от ЗВ, вр. чл. 12, ал. 1, т. 3 и ал. 3, т. 2 от Тарифата за таксите за водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване (Тарифата).

В хода на съдебното производство се допусна съдебно-счетоводна експертиза, с вещо лице С. Г. Д. - К., която е даде заключение по следните задачи:

1. Извършена ли е проверка от Директор на БДИБР, МОСВ съгласно разпоредбата на чл. 194б, ал. 3 от ЗВ? Кога и по-какъв начин е било установено несъответствие?;
2. Информацията в подадената декларация от страна на [фирма] съответства ли на наложената на дружеството имуществена санкция?

От страна на вещото лице е дадено заключение по поставените въпроси, съгласно което: от представения Констативен протокол № ПВ2-133/03.11.2020 г. става ясно, че проверката е извършена по документи. Дължимата такса за периода 01.01.2019 г. – 31.12.2019 г. е изчислена на база декларираното, иззето водно количество, отчетено по рейка – $1\ 988\ 550\ \text{куб.м.} \times 0.0013\ \text{лв./куб.м.} \times 0.7 = 1\ 809.61\ \text{лв.}$ /хиляда осемстотин и девет лева и 61 стотинки/. Посочената дължима такса за водовземане в Констативен протокол № ПВ2-133/03.11.2020 г. и в АУПДВ № 36/27.09.2021 г., съгласно заключението е в размер на 1 809.61 лв. и е в същия размер, съответства на таксата, изчислена в подадената от [фирма] с вх. № КД-04-19133/04.02.2020 г. Декларация по чл. 194б от ЗВ за 2019 г.

Съдът ще коментира приетото и неоспорено от страните по делото експертно заключение при излагане на правните си изводи.

При така установената фактическа обстановка, съдът достига до следните правни изводи:

От административната преписка се установява, че оспореният АУПДВ е връчен на 29.09.2021 г., жалбата е депозирана в законоустановения 14-дневен срок, а именно на 13.10.2021 г., видно от положения върху същата вх. № ПО-02-505/3/13.10.2021 г., поради което същата е процесуално допустима за разглеждане.

В пределите на правомощията си по чл. 168 от АПК и с оглед разпределението на доказателствената тежест, съобразно правилата на чл. 170 от АПК, съдът намира жалбата за неоснователна.

Оспореният АУПДВ е издаден от компетентен орган – Директорът на Б. дирекция „И.

район“, съгласно нормата на чл. 195б, ал. 1, вр. чл. 152, ал. 1, т. 3 от ЗВ.

Актът е издаден в писмена форма и съдържание, установени са дължимите суми за съответния период 01.01.2019 г. – 31.12.2019 г., посочен е обектът, от който е отнемано вода, а именно: повърхностен воден обект – „Черноземен“ от р. С., в землището на [населено място], общ. К., обл. П.. Не е отразено разрешението за водоползване, тъй като както се установи по делото, издаденото е с изтекъл срок на действие, поради което непосочването му не е нарушение при мотивирането на АУПДВ. В тази връзка, съдът счита, че обосновано в оспорения АУПДВ е направено препращане към разпоредбата на § 9 ПЗР на ЗВ, регламентираща, че когато използването на водите се осъществява без основание /в конкретния случай без валидно разрешение за водоползване/, лицето, използващо водите, дължи заплащане на таксите, предвидени в този закон, считано от влизането в сила на тарифите, предвидени от този закон, независимо от етапа, на който се намира процедурата за издаване или преоформяне на разрешителното му.

При издаването на АУПДВ не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, водещи до неговата незаконосъобразност. Дружеството-жалбоподател е надлежно уведомен за започване на производството по издаване на акта. До [фирма] е изпратена покана за доброволно изпълнение съгласно чл. 195б, ал. 2, т. 3 от ЗВ. След изтичане на указания в нея срок, е извършена проверка за заплащане на дължимите такси, за което е съставен констативен протокол. След установяване на дължимите такси е издаден оспореният в настоящето съдебно производство АУПДВ. Актът е съставен въз основа на представената от дружеството декларация по чл. 194б от ЗВ и констативния протокол от извършения контрол за изпълнение на задължението съгласно изискванията на чл. 195б, ал. 2, т. 4 от ЗВ.

Съдът, установи, че в действителност не е извършена проверка по реда на чл. 194б, ал. 3 от ЗВ от страна на административния орган, но това не води до съществено нарушение на административнопроцесуалните правила, свързани с установяване на ползваните количества вода. Това е така, тъй като административният орган изцяло е приел за вярно декларираната лично от дружеството-жалбоподател информация, следователно не се налага извършването на корекция на декларацията. Извършването на такава проверка би имало значение единствено в хипотезата, ако административният орган приеме различна информация, с която негативно за жалбоподателя се засягат основата и размера на декларираната такса, т. е. това да води до повишаване декларираната такса. В конкретния случай това не е налице, тъй като е приета за вярна декларираната от жалбоподателя информация. Отделно от това, този факт се подкрепя и от приетото и неоспорено от страните експертно заключение във връзка с размера на дължимата такса.

Не съществува пречка количеството отнета вода, респ. размерът на таксата да бъде определен въз основа на информацията, посочена в декларацията на задълженото лице, в случай, че не се утежнява неговото положение. Безспорно с подадената декларация, оспорващото дружество е декларирало, че има задължения за заплащане на такса за водовземане, това по своята същност представлява изявление пред компетентен административен орган, с което деклараторът удостоверява неблагоприятен за него факт, доколкото се касае за публични задължения към държавата. Подадената декларация по своята същност представлява частен свидетелстващ документ, който удостоверява неблагоприятни за него факти в

настоящото съдебно производство, в тази връзка тя има материална доказателствена сила спрямо задълженото дружество. От друга страна не се оспорва авторството на представената с административната преписка. Нито в хода на административното, нито в хода на съдебното производство се представиха доказателства относно неправилно деклариране на данните, и в тази връзка неоснователно е възражението за неправилно определяне количеството отнета вода, респективно размерът на таксата.

Съдът намира за неоснователни възраженията за нарушение на материалния закон.

Определената с АУПДВ такса е по реда на чл. 194, ал. 1, т. 1, б. „а“ от ЗВ за осъществено водовземане от повърхностни води. Таксата за водовземане от повърхностни води по своята същност представлява публично държавно вземане по смисъла на чл. 162, ал. 2, т. 3 от ДОПК, тъй като е установена по основание със закон. Основанието за дължимата такса е регламентирано със ЗВ.

Нормите на чл. 194, ал. 1, т. 1, б. „а“ и § 9 от ПЗР на ЗВ, установяват заплащането на такса за водовземане от повърхностни води, когато се осъществява без основание (в конкретния случай както се установи при изтекло действие на разрешението). Начинът на изчисляване на таксата е определен в подзаконов нормативен акт - чл. 12, ал. 1, т. 3 и ал. 3, т. 1 от Тарифа за таксите за водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване (Тарифата). По делото безспорно се установи, че общият обем на водовземане от повърхностните води от повърхностен воден обект – „Черноземен“ от р. С., в землището на [населено място], общ. К., обл. П. възлиза на 1 988 550 куб.м. за периода от 01.01.2019 г. до 31.12.2019 г. За тези водни количества дружеството-жалбоподател дължи заплащане на такса за водовземане от повърхностни води, която правилно е изчислена съобразно формулите по чл. 12, ал. 1, т. 3 и ал. 3, т. 1 от Тарифата. Този факт се потвърждава и от приетото по делото експертно заключение, неоспорено от страните.

Съгласно чл. 12, ал. 1, т. 3 от Тарифата дължимата такса е 0,0013 лева за един куб.м. В случая, съдът намира, че приложим е именно корекционният коефициент 0,7 по чл. 12, ал. 3, т. 1 от Тарифата, тъй като в декларацията е отразено, че отнетият обем вода е по – малък от обема, изчислен по съответните норми на потребление, определени с наредбата на чл. 117, ал. 2 от ЗВ. С оглед гореизложеното следва, че извод, че дължимата такса е в размер на 1 809.61 лв. Не е спорно, че начислената такса за водовземане не е заплатена в определения за това срок съгласно чл. 194б, ал. 2 от ЗВ, поради което законосъобразно административният орган е пристъпил към издаването на АУПДВ по реда на чл. 195б, ал. 1 от ЗВ.

Съгласно нормата на чл. 194б, ал. 2 от ЗВ, задължението по декларацията /по ал. 1/, по която задълженото лице е изчислило дължимата такса, се внася в срок до 15 февруари. По силата на чл. 175, ал. 1 от ДОПК за незаплатените в законоустановените срокове публични задължения се дължи лихва в размер, определен в Закона за лихвите върху данъци, такси и други подобни вземания. От заключението на вещото лице се установява, че лихвата върху главницата е правилно изчислена, а именно 296,60 лева за периода от 16.02.2020г. до 27.09.2021г.

Предвид гореизложеното жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена, а издаденият АУПДВ като правилен и законосъобразен следва да бъде потвърден.

При този изход на спора на ответника следва да бъде присъдено претендираното своевременно юрисконсултско възнаграждение. В тази връзка на основание чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, вр. чл. 37 от Закон за правната помощ, жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на ответника юрисконсултско

възнаграждение в размер на 100.00 лв.

По изложените съображения, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, I - во отделение, 43-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], представлявано от инж. Д. Ч. – Изпълнителен директор срещу Акт за установяване на публично държавно вземане № 36/27.09.2021 г. на Директор на Б. дирекция „И. район“ – [населено място], Министерство на околната среда и водите, с който е установено публично държавно вземане на дружеството на обща стойност в размер на 2 106.21 лв. – главница в размер на 1 809.61 лв. за периода от 01.01.2019 г. до 31.12.2019 г. и законна лихва в размер на 296.60 лв. за периода от 16.02.2020 г. до 27.09.2021 г.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], представлявано от инж. Д. Ч. – Изпълнителен директор да заплати на Б. дирекция „И. район“ – [населено място] при Министерство на околната среда и водите, сумата в размер на 100.00 лв. /сто лева/, представляваща юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 78, ал. 8 от ГПК, чл.37 от Закона за правната помощ вр. чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ вр. чл. 144 от АПК.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от връчване на преписи на страните.

СЪДИЯ: